

FÜSTÖLŐ.

ANTISEMITIKO-SATYRIKUS ÉS HUMORISTIKUS KÖZLÖNY.

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN ÉS 15-ÉN.

A SZERKESZTÉSÉRT FELELŐS BARTALITS IMRE KIADÓ-TULAJDONOS.

ELŐFIZETÉSI ÁR
postal bérmentes szétküldéssel:
Egész évre 2 frt.
Egyes szám ára 10 kr.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL,
ahová a lap szellemi részét illető közlemények,
előfizetési pénzek és hirdetések küldendők:
BUDAPEST, VIII., ESZTERHÁZY-UTCZA 12. SZ.

HIRDETÉSEK:
Egész oldal . . . . . 20 frt.
Fél oldal . . . . . 10 frt.
Negyed oldal . . . . . 5 frt.
Kéziratok nem adatnak vissza.

Reá zúdul . . .

Reá zúdul most, bösz viharhént
Egy félvilág haragja,
A ki remegve hátrált tőle
Mostan áll bossút rajta.

Ki meghúzódtott tehetetlen,
Gyáván, ki egykor hátrált,
Most fennhéjázva jön feléje,
S rá önti dühe árját.

Most fennhéjázva jön feléje,
Bossúsán rugdalózva,
Ki leggyávább volt egykor, az most
Legbátrabb támadója.

Elhagyja minden, ki barátja
Volt, ellensége lézen. —
Ilyenkor rontani reája,
Ilyenkor bántni: szégyen!

Akkor, a midőn félig alétlan
Itt áll, mitsém tehetve,
Midőn a láng veszes robajjal
Összecsapott felette! —

Reá zúdulnak, bösz viharhént,
Nyelvöket öltögetve,
Elítélik vesszett dühökben,
Sárt, mocskot rája vetve.

Sárt dobtok ti reája mostan,
Mely végkép bepizskitsa,
Nem látjátok: a sár, a szenny mind
Tireátok hull vissza.

Alig vádolsz és már is ítélsz,
Te népek söpredéke!
És már is ítélsz, hogy te légy a
Legjobbán elítélve!

Reá zúdul most, bösz viharhént
Egy félvilág haragja,
A ki remegve hátrált tőle
Mostan áll bossút rajta!

KRÓNIKA.

OKTÓBER.

16-án. Szegeden, a királylátogatáskor, az új színház megnyitására a klerus nem vett részt. Tündötek ezen sokan. Furcsa! Hiszen csak nem ronthatja hallérzékét, nemes úgy iránti lelkületét egy oly darab előadásán, minő volt Dux (most már 5 piczulas) Dóczy Lajos színmű írkász zsidónak „Utolsó szerelem”-je. S ez a tollszedőből lett tollforgató még ki is gunyolta a kath. papságot, s pellengére állította a „Csók” színférczművében. Az ország Futakóbjai ily menetben mentek a „legnagyobb magyar ember” elé:

17-én. Igen gyéren haladnak ki az országból zsidaink. Így csak Pozsonymegyéből is ez év folytán csak 41 jordán vált ki a magyar állam kötelekeiből. Kiváltak, holott mind bevalnak a kötelekbe.

18-án. Czeplés s Félegyháza szinte híressé kezd válni. Előbbiben egy híres zsidó uszorász: Schönfeld Ignácot tartóztattak le. Pénzzel mindent ki lehet vinni, még szabadságot is. Aligha göröül meg egy hajaszála is. Utóbbi városban pedig a vad orthodox rabbi helyettes a zsidó iskolában, ő Felségének, a magyar királynének kifüggesztett arcképét elétkelentette, személt kiszúrta. E miallatlan vallási rajongásért van-e hatóság, mely kérdőre vonja?

19-én. Ritka, mint a fehér holló, hogy zsidó lépjen az egyenes, igaz útra. Így csak Léval Mór ungvári zsidó könyvkereskedő új szülött fia örülhet egész életén át a keresztvíznek. Tatán pedig Keleti Lajos előkelő zsidó család sarja lépett a kath. vallás kötelekébe, rokonai nagy összeroffenése daczára. Az az eredeti, hogy e fiatal ember nagnénje, ki Wahrman Móricz képviselő sógornéja, nemrég szinte áttért keresztény vallásra.

Zsidó korcsmában.

Pinczér: Korcsmáros or a vendégek phanaszkodják, hodj az étel nadjon sóthlan!

Korcsmáros: Majd mindjár jüvök a számlával, s megszóom.

Fütykös Mihály a kánt'raméknál.

— No, má' mit szól hozzá kántram, ugy-e felfordult világot élünk? Amint az újságba' óvastam, a horvát képviselőktől meg akarták vonatni a napidíjat. Há'szen ami aztat illeti, bion fura dolog is az, mikor még azt a tisztösségöt se tőszik mög, hogy az országházban politizáljanak.

— A' még semmi Mihály gazda, de mikor a nagy czeremóniával visszafüggesztett magyar feliratú czimereket a jaj de hunczut sógnornak: „Schön ist mein Oesterreich“ dalával veszik ismét le, ez halatlant!

— Iszen csak nem húzhatták e szégyennel telt esemény alkalmával a magyar nemzet dicsőségét zengő Rákóczy indulót.

— Nini! Mit szól ahhó' kántram, azt az igazmondó Verhovayt mögint bántják, piszkálják, s piszkolják. A csángók pénzének elkezelésével, s más sikkasztásokkal akarják bemooskolni a Verhovayt nevet azok a zsidó kiadóval, vagy jakhez újságfundálókka bíró lapok.

— Igen! A beteg oroszánt még a szamar is ódalba akarja rügni; valami „Nemzeti Csúfság“ ebben a fő-fő czimeres. S kik iparkodnak kiválóan végső elhallgattatásán a magyar Casagnacnak? Maguk a hosszú kezűek, óbégatnak a csángó, Solymosiné, Tancsics, Arany, Szabadság szobor-féle penzek „el sikkasztásaért“, furcsa...

— Ühüm! Iszén mikor a lapok kimutatták az adományokat, nem láttam ott egy Schwarzot, Grünt, Weiszt, Himmelt, Berget, Rozgonyit, Hunyadit, Battyányit sem. Mért nem kiabál az, akinek a háza ég.

— Azám! Batthányról jut eszembe az a gyászos komédia. Már csak tudja Mihály gazda, szép búcsúztatókat mondtam már abban a legcsöndesebb világvárosban, a temetőben, hogy szinte kigyelmed is megirigyelheti, a halottakról pedig nem szabad rosszat mondani, mégis bizony gyalázatos „haladó“ kort élünk, mikor annyira jut a magyar főúri osztály, hogy nemcsak vagyona kerül jordán kézre, hanem még dicső hangzásu, s emlékü neve, s érdekházasságra

lép azért a mammonért, sárga bálványért, semítával, s egy zsidó fiskális lelővi, mintegy . . .

— Igaz! Most már mondja csak kántram, mi lesz most már abból a szép zsidó Helénából, a holtinak, vagy az élőnek a felesége?

— Hát avval az 5 piczulás tornyai Szószhegyivel mit csinál? a kilencz ágú koronával bíró vére sóhajtozó diszakter apának milyen jutalmat adna, három embernek szerencsétlenné tételéért? Talán, hogy e'őnévének megfeleljen, a legmagasabb toronyra tűznetné ki zászlónak, okulás jeléül az apáknak.

— Nem, hanem mogyorófavál annyit kellene rá hegedülni, hogy az eget is bőgőnek nézné, s a botok muzsikájával jutna a pokolba.

Vöröshagymák.

Verhovay Gyula ellen újabb meg újabb támadásokat intéz a zsidó sornálok egész sakterhada. Miért nem csinál sakterlapot a „Függetlenség“-ből? A ki most ellene szól, mellette szólana akkor.

*

Igazságot kiált a sakterek hada, most a midőn Verhovay elbuktatására törnek. Igazságot kiáltanak; elfelejtik, hogy azt épen ők sakterozták le — Eszlárnál.

Vád.

Kérdesi Rűfke: miért vagyok oly remegő? Szeretem tán?
Hisz szalomba véve téli kabátom apád.

Kénkő.

Vasmegyei zsidó nagyságok.

I.

Bajusztalan Lebcsinder Simon.

Sokan azt tartják, hogy a kiben a szellem és szorgalom egyesülve van, az mind nagy ember. Ez nem áll; mert ha a szellem és szorgalom képezné az emberi „nagyságot“, akkor ugyan bizony minden gaz zsidót „nagyság“ gyanánt lehetne föltüntetni, mert minden zsidóban megvan az (ördögi) szellem és az ernyedetlen, hogy úgy mondjam vasszorgalom.

A valódi „nagysághoz“ jószívűség is kívántatik. Ily értelemben a zsidók között „nagyság“ nem létezik; én legalább ez ideig jószívű zsidót nem ismertem.

A vasmegyei zsidó nagyságok, a kiket én eddig a „Füstölő“ nagyérdemű Olvasóközönségének bemutattam, és a kiket a 3-ik évfolyam hasábjaim bemutatandó leszek, oly értelemben veendő nagyságoknak, már régen és annyira elérték a tulzó fokot, hogy a híres Kozárek bármelyiket akár ma fölmagasztalhatná... a bitófán!

A zsidó nagyságaim ez évi sorrendjét bajusztalan Lebcsinder Simonnal ujítom meg.

Állj elélem tehát Simon Vetter!

Várva vártam már régen az alkalmat, hogy megpróbáljam rajtad tollamat

Ha pofádát nézem, azt kell gondolnom, hogy Amerika őserdjéből a majmok társaságából szöktél ide; ha vérszopó természetedet vizsgálom, bizvást a hiénák közé sorozhatlak, ha pedig azon eshetőségre gondolok, hogy Kozárek nyakad bőségét még megmérheti és érdemed szerint fölmagasztaland, előre kiálltathatom utlevedet a — pokolba!

Vasmegyében alig létezik zsidó, a kiben az úzérkedési düh, a telhetetlen kincsszomj, a hiéna természet, a kegyetlen, mindent csak saját hasznára fordítani vágyó törekvés, a szemtelen kihívó modor nagyobb mértékben volna egyesítve, mint ezen zsidó nagyságomban bajusztalan Lebcsinder Simonban. Pedig ő soha iskolába nem járt, a hol a talmud tanait magába szívhatta volna, a hol olvasni, irni és az elméleti úgy gyakorlati zsidóaffineriát eltanulhatta volna. És ő ma mégis több százezerrel bíró zsidó „oraság“. Meghízott a kifosztott magyar ember zsírján.

Szereplését mint őrző gyermek kezdte meg a legelőn, később mint házaló működött és Töötösben ütötte föl tanyáját. Ma már mint ember városban, Sárpalotán a kerületi Kahal közelében lakik. Innét intézi kirohanásait a vidéken kiszemelt áldozataira, a kiket azután a zsidóság ismert eszközeivel vagyoniilag és erkölcsileg is tönkre tesz.

Ezen ártatlan áldozatoknak a száma, a kiket a bajusztalan Simon könnyű szerrel kiforgatott igazaikból, a kiknek nyakába öltötte a koldus tarisznyát és kezökbe adhatta a koldus botot, igen nagy, a kik naponként arra kéri a magyarek istenét, hogy verje meg e gonosz zsidót!

Sujtsa is őt az ártatlanok átka; sujtsa őtet az igazságos Isten haragja, és jöjjön el mielőbb az idő, a midőn a népnyzű zsidót sújtani fogja a törvény szigora! Hogy főleg ezen utóbbi beteljesedhessék, kerlek benneteket keresztény véreim, ha a jövő évben ismét országgyűlési képviselőt választhatunk, csak olyant válaszszunk, a ki testestől, lelkestől antiszemita!

Judenfreund.

Indóházi étteremben.

Orvos: Nem megmondtham én kedjednek Khón ór, hojd sak khönjő éthelekkal éljen? És tessék, most is itt az indóház éttermében találom önt „Pöftök“ mellett.

Khón: Ah, orvos ór! Mi lehet khünyebb étel, mint „Pöftök“-öt enni indóházi étteremben.

A VÉRCSEK.

Már kárognak feléje, holott még megsemmisítve sincs.

Megijedtek a tömjéntől.

— Megtörtént. —

Három löcselábú, fokhagymaszagu zsidó legény állított be a királylátogatás előtt pár nappal Szegeden, a jó humoráról ismeretes Beck Pistához, a bandérium megalkotójához, s fejéhez.

— Mi akharonk banderista lenni.

Pista bátyó végig néz a három gyönyörűséges teremtésen.

— De tudják-e, hogy csakót, dolmányt, magyar nadrágot, sarkantus csizmát saját zsebükből kell csináltatni?

— Alleseinz! Mi megthessük az álduzat, csak lassa bennünket a Kaiser und König.

— Úgy? — tünődött Pista bácsi. — Hát azután tudják-e, hogy a polgári őrnek nagypénteken Krisztus koporsóját kell a goj templomban őrizni?

— Őrizzük mi aztot is, csak minket a mi Regink, Zálink, Lénink lassun szép edjenrohában.

— Ez még semmi! — szölt Pista bátyó, — de tudják-e, hogy az urnapi körmeneteknél, mikor a

szentséget hordozzák körül, a papok mellett (a három zsidó az ajtók felé kacsintgat) kell diszben menyeyezet alatt menni.

A három zsidó legénynek inába szállt a lelkesülés.

— Azután tudják-e azt, hogy a mennyezet alatt tömjén füstfelhőben kell haladni.

Szét tekint Beck Pista, de a tömjéntől megijedt jordán fattyúknak csak hült helyét látta.

— 302 —

Jó tanács.

Frau Goldberger: (vendégéhez) Az én ajtóm már a khiállhatatlanságig sikhorognak, a mit vendégeim előtt már szinthe resthelek

Silbermann: Ah, aduk én ünnek asszonyom edj jó thonács erre. Tartson ün edj olyan szokhácsnét, khinek vanja khedvese, s az ajtósikhorgás meg fogja mogát szönni.

ZÁLIKA.

— Humoreszk. —

Irta: DON VIGOLE.

Ki meri mondani, hogy én antiszemita vagyok, mikor egyszer egy kis szemita lányért is háborgott a szivem?!

Akkor még jegyzősegéd voltam Karádon.

Alig nehezedett tizenhét év ifjú vállaimra: könnyen elbirtam.

Pénzem ritkán levén: ez sem nyomta zsebemet.

Szívemben néhány bohó diákcsinyen kívül, csak holmi mákos kalács, piskóta s több e féle tárgyak kedves emlékei éltek, s oly könnyű volt a szerelemtől, hogy éppen nem féltém, miszerint diafragmámra szakad.

Hanem mikor Zálíkákat megláttam, egyszerre felfordult velem a világ.

Ott ült a kedves a nyitott ablaknál s harisnyát kötött mámija számára.

Láttad-e már a hajnaltól fűzött éjet, a mint néhány ragyogó csillaggal nyugaton elvonult, míg kelet fehér felhői között biborban égett az ég? — Ilyen volt Zálíka: ében-haja és fekete szemölde volt az éjféli, arcza a hajnal, szemei a hajnalszillagok.

Láttál-e már hyénát az állatmutogató szennyes kretrecében, a mint zölde szemével ravaszul pislogott feléd s reád csattogató sárgás agyarát, míg hamvas sörenye felborzolódék? — Ilyen volt az anyja: kuszált haja szürke, sárgázódó szemei ravaszul villogók s szájból egy írtasert növében meghaladott fog állott elő.

Láttál-e már zsidót? — No, ha láttál, szükségtelen jobban leírom az apját. Ez a fogalom magában egy határozott definitió.

A kos orr, mely lelógó hús gömbben végződik; a hunczuka, mely szétálló fülei mellett lebeg; a szemek végeiből szétfutó ránczok, (a ravaszág bélyege) minden zsidónak kisebb-nagyobb mértékben közös tulajdonai.

Tehát, — hogy a dologra térjek, én megláttam Zálíkákat.

Zálíka meglátott engemet.

Egymásra szállott tekintetünk.

Ő beugrott a szobába.

Én meg majd hanyatt vágtam magamat a sárban, olyat lökött rajtam a szivem.

Hogyan értem haza? mit csináltam azután? arra már nem emlékszem; de, hogy egész éjjel egy szemhunyasnyit sem aludtam, s hogy másnap minden atcát, dicatiot, documentumot elrontottam — bizonyosan tudom.

Szívem szörnyen dagadozott s egész keblemet betölté, alig hagyva helyet tüdőmnek. Ezt arról vettem észre, hogy nehezektől sóhajtottam, mely főnököm kabátját meglebegetté.

Igy ment ez három nap, három éjjelen keresztül. Nem esett jól az étel, nem az ital; csak hallgattam és sohajokban

fulladozám. Pedig principálisom felesége akkora tejeles gombócokat csinált, mint egy huszonöt-fontos ágyugolyó.

De hogyan is egyék az ember, midőn az egész belső része szivvé változik, s akár a főnökére, akár a telképtű szolgálóra, akár a tejeles gombócokra nézzen: mindentül csak Zálíka csodaszép arczát látja.

Hatszor is elmentem egy nap arra s bár dohányos ember éppen nem vagyok, mégis tömörédek szivart vettem e napok alatt az öreg Silberstein boltjában.

Reméltem, hogy meglátom Zálíkákat; de hasztalan: ő ritkán ment a boltba.

Valami kétszer mégis láttam az ablaknál s úgy látszék, hogy észre is vette szerelemtől sziporkázó szememet, mert második alkalommal már mosolygott reám, de oly ingerlően, oly csábítóan, hogy eszemet végképen elvesztém.

De mit nekem a mosoly? s a néma szembeszéd?! Nekem csak kell! forró és édes, és annak a lány habtermetnek ölelhetése, részegítő mámoros szerelemmel, mely bennem a Vezűv izzó láváját kergeté.

A bennem tomboló vihart, a Sirokkó fojtó és égető szelével öldösöt, papírra rajzolám s benne könyörületért és esti találkáért esdve, elküldtem Felix bácsitól a leányunk.

Azt kérdeik ki az a Felix bácsi?

Oh ez nevezetes személy Karádon: „magyar királyi levélhordozó postahivatálnok”, — a hogy ő szokta mondani: s a mi fő, a szerelmes levelek hordozásában túl tesz kor- és kartársain, ha ugyan már nem a sirban osztogatja a bagót szomszédjainak.

Felix bácsiban volt most összpontosulva minden reményem s hánykódó szívet vártam ismeretes koczogó lépteit.

A válasz egy írka hátulsó lapján érkezett meg: „Legyen ma este a házuk előtt levő akácfa mőgött.”

Oh irkalap! oh akácfa! oh Zálíka! oh édes szerelem!

Százszor elvettem, százszor elolvastam az írónál odavetett girbe-görbe szavakat s keblembe rejtém.

Sohase hittem volna, hogy valaha ennyire szivemen hordjam az egyszeregy gyerekülő számaikat!

Alig vágta magát a nap hanyatt a szőlőhegyek mögött, — készülttem a találkára.

Az éj már feketére kezdé festeni a tárgyakat, midőn útnak indultam, s egy negyed óra múlva az emlékezetes akácfa védelme alatt állék.

Szerencsétlenségemre a fa tövében egy kis eszövíz gyült össze, mely már a sárral kezdett similáldni, s én ugyancsak kényelmetlen helyzetben valék, mert ha nem állók éppen a fa mellé, a boltból kisugárzó fény megvilágítja alakomat; ha pedig hozzátámaszkodom, térdig süllyedek a pocsolóába.

Mit csináljak? Mit csináljak?

Eh! Isten neki! — belemélyesztém lábaimat a sárba, s ölelgettem a fa derekát, Zálíkáéknak képzelve azt.

Nedves helyzetemben két dolog nyújtott vigasztalást: az első, hogy beláthattam a boltba, — a második, hogy reméltem, miszerint Zálíka nem fog megvárakoztatni.

Néhány ember vásárolt dohányt és kocsikenőt; néhány asszony gyertyát és gyufát; néhány gyermek cukrot, vagy petróliumot s így tovább.

Némileg tehát szórakozhattam.

A vén Silbersteinnak jól mén a gseft, — gondolám.

Ah! — most nyílik a belső ajtó...

Szívem veszekedettten tánczol.

Csalódtam! Csak a nagyobbik fia volt, a csámpás lábú Jakab, ki a jövő héten nyit rőfös boltot a patikával szemben.

Csak már Zálíkat látám!

Kezdtém unni helyzetemet.

Ah! nagyszerű gondolat! foglalkozás a szívnek.

Elkezdtem mondogatni Zálíka nevét, eléje rakva mindenféle gyönyörködhető mellékeveket: kedves Zálíkáim, édes Zálíkáim, kis madaram, kis aranyos madaram, kis gyémántom, gyönyöcském, rubintom, csillagom, szívem édes szerelme, lelkem drága kincse, életem, örömem, egyetlenem, mindencm, szívem elrablója, Sion szüze, Izrael gyönyörűsége, sárba esett arany: szennybe hullott angyal stb. — s így ment ez tovább: végig mentem az állat-, növény-, és ásványország kedvesebb alakjain; leszedtem az égről a csillagokat, kiszedtem a mythos legszebb istennőit.

Végre kifogytam ebből is.

Unalmamban elkezdtem az ujjaimon mondogatni: kijön, — nem jön ki, — kijön, — nem jön ki... nem jön ki. Nem jól van! újra kezdtem.

Ez a mulatság sem tetszett már.

Újba kaptam: elkezdtem füttyörészni, végig füttyölvén mindent, a mi csak eszembe jutott a „Szózat“-tól egész a Boczi-boczi tarká-ig, ki nem felejtve a „Lengyel-hymnus“-t meg a „Csiesáknál ég a világ“-ot.

Nem tudom a leány meghallotta-e a nótázást, de az apja tudom hogy észrevette, mert majom-pofáját, melyet Darwin nagy-hírű elméletének megírásánál örömmel szemlélt volna, — kitolá az ajtón s gyanusan nézegetett szeretszét, de mitsem láthatott.

Én épen akkor füttyöltem a lotharingiai csata dalt, s a közepén nagy lelkesültséggel fújtam: „Bátran előre! gyáva, ki máma hátramarad“ — midőn az öreg Silbersteint megpillantva torkomon akadt a folytatás.

A vén zsidó megint behúzódott s én nyugodtabban lélekzék. De a füttyöt abbahagytam, mert szám is elfáradott, meg nem akartam a vén Jébuszus figyelmét jobban fölbreszteni.

Lábaimat már gyakrabban váltogatám és szidtam a sarat, meg a jordánt, meg (uram bocsá!) még egy „arkangyalát“ is kiszaladt a számon.

De meg is büntetett érte az isten, mert azonnal egy nagy fehér kutya alakja vált ki a sötétből, mely gyanusan közeledett felém, előre nyújtott nyakkal szimatolva.

Megszéppentem, mert botomat (minthogy nem volt), nem hordtam magamnál

Egészen a fához húzódtam s még lélekzetemet is visszartartám, csakhogy észre ne vegyen.

De hasztalan: a bestia egy hosszút morgott, aztán oly éktelen ugatásban tört ki, hogy még a hajam szála is mind az ég felé állottak tőle.

Átkozott dög! Az ördög hozott ide! — Mit tegyek?... Hiszen ez a dühöncz felugratja a már amugy is gyanakodó zsidót s odalesz Zálíkáim, oda becsületem, mert nem tudom igazolni, hogy miért ölálkódtam a ház körül; cipőm, nadrágom ugys oda van már.

A kutya mindig jobban közelített felém; én is jobban szerettem volna közelebb húzódni a fához, de ez phisikai lehetlenség vala. Fel akartam mászni a fára, de attól tarték, hogy e veszekedett fenéved vagy lehúz, vagy addig ugat, míg csak össze nem csődülnek a szomszédok s nyakon nem csipnek szorongatott helyzetemben.

Kezdtém sajnálkozni azon, hogy Isten egyedül az embernek adott értelmet és ész, s nem a kutyáknak is. Milyen jó volna, ha most így beszélhetnék neki: Csitt! csitt! te kedves, gyönyörű állat, nemednek dísz! vagy ha már épen olyan nagy kedved van csaholni, ne itt, s ne ilyen forte-fortissimo et smania, hanem piano pianissimo et solo voce, hogy csak én hallhassam, ki imádott Zálíkáim végett köpülöm már két óra óta ez ocsmány sarat fáradt lábaimmal.

Ha ez eb megértén könyörgésemet, bizonyosan nem zarna paradicsomot ígérő légyottomban.

De tessék, mit csináljak én most ezen otromba barommal? Szerettem volna Jupiter lenni, hogy egy suttyanó menykővel agyon vágjam e zudar állatot, — vagy oroszlán, hogy szétszakgassam apró darabokra.

Már csak két lépés választott el legjobban gyíllólt ellenemtől, midőn egy jó gondolat, mint a villám szikrázott agyamon keresztül.

(Folytatása következik.)

Egy semita eltérve levele az ő kedves Májér barátjához.

Khedves boráthom Májér!

Phumpás títlet valta az thettild engemet elküldeni a gazdag alföldre, hogy a zavargók álthal okozott khárért edj khis pénzkhárpótlás khéregessék. A gseft sikerölte mogát, és már is sokkal föltulmolja a khárt.

Nadszserő gondolat valtha thüled, hodj a Thisza vidékire utazam magamat, mert itt csakudjan nem bántalmazzák a mi zsidó thestvéreinket, sőt nadjon is szeretik és a gojokkal edjütt mutatják magokhat. Mióta Budapestről elthávoztam, én is sok phomphás mulatságban vettem részt, de mindazok khózt legkithünőbb az, mit Khindszent faluban elvedzertem. Nem thodok khivárni még ez nekhd elbeszélek, azért irok azt meg előre röviden. Volta itt edj jönyörű lakhodalom, mikhor a khít the is ismerz a nadszásos Khunló Júda ór, a khi todod hodj a hatvanas évekbm a the édes apáddal vele edjütt szhálította a rondjot Bodapestre, az a Khunló ór most eladta az ő khedves bájos Genie leányát 100 lánz fhölddel edjütt, a thekintettis

Wanczigcukker nadjbirtokos órthol Jönyörű volt nézni boráthom már a nadj khészülődés mindenfelé és a goj boszankodás a phiaczon egész héten, mert Khunlo ör mindég megvette az egész hadjma khészlet udj hodj más nem khaphatta belüle senkise, megvette 20 lud, khik közöl 15 megfulladta mogát előre, mikhor látták a nadj öldöklés; vette még 25 kilo fadju, levágtá edj khétesztendős djönge borju a khi megakarta dögleni titet lépfenében, shináltha sok phompás bor, sötötte a sok sötéménj, mit a goj vendégek khüldöttek, és fogadta az első banda zigainer, aber valta is szép lakhodalom. Ott voltak a falu goj urakjai khözül is sokan, khik mióta a mi Útvös khibizonyította a sakterjeink igazságosságát, azóta a legszebb thestvéri szeretettel ölelik a khedves zsidó testvéreinket velük borátkhozzák magukat mindég és edjtt szídják a khedjetlen zalaegerszegieket.

Khedves Májér! Örölt a szivem a djönjörű edjettértesen, mikhor a szép izraelit kisasszonyok a goj urakkal léptek a thánczterembe bele és ott mily bájosan thánczolták magokat. Khivül elegansan khüülthözködthék, csakugy cshillogtak a sok ékszerektől legszebb volt a khis Weiskopf Lilla, djönjörűten kha-sintotta az edjik szemével (mert a másikkra megvakulta) és

legjobban is thánczolta, csakhodj a papája cziphője szorithotta a lábát és khorán haza khellett thávozni.

A thöbbiek mulatthák reggelig, sőt a mi goj barátaink annyira neki vigadták magukat az ujjonan khészült bortól, hodj még délben is muzsikáltatták. Ez plumpás ismeretség volt nekhem khedves Májér, és ha az én ablakjaim Bodapesten még edjszer betörök, én is ide fogom lekhöltözni magamat; ez lesz a mi új Phalesztina, hova a „Füstölő“ akharja minket khifüstölni, itt fogunk mi most edj zsidó khépviseletet föllépni és akkor miénk a hatalom, most meghívjuk a gojokat a mi lakodalmunkba bele, ott muzsikáltatják — mert fizetik a cigányt — és mi thánczolunk, akkor pedig mi muzsikálunk és a hodj mi akarjuk a gojok úgy fogják thánczolni.

Úrúdj khedves Májér végthelentül, mert még thaláltham gojok, khik a mi gaszágaink nem ismerik. Itt van Kindszenten a mi Eldoradó, itt nem üldözzék minket, hanem gazdagítják; itt nem meri mi ellentünk szólni a goj mert mi vadjunk az urak, csak hátunk mögött thöröli ökhöllel a szemét.

Szerető boráthod:

Jajtelesz Khöbi.

ZIKCZENE, ZAKCZENE.

A zsi-dó kis ki-rály a fa-lu-ba, Pá-lin-kás bolt a re-zi-den-czi-a

Zik-cze-ne zak-cze-ne züm-mög a zsi-dó Ta-te-le ma-me-le sár-ga bu-gyo-gó.

Az egész helység az ő országa
A hamis itcze a koronája,
Zikczene, zakczene, zümmög a zsidó
Tátele, mámele, sárga bugyogó.

Eszlári templomban szól a harang,
Búg a keresztben egy árva galamb...
Zikczene, zakczene... stb.

Solymosi Eszter vére piros,
Az ezres bankó de szép papiros!
Zikczene, zakczene... stb.

Hej Zala vármegye, széles határ,
Magyar huszárnak a szive fáj;
Zikczene, zakczene zümmög a zsidó,
Tatele, mámele, sárga bugyogó.

Az öreg Schossberger tünődései.

— Miért is lötte meg toladjonképen Rosenberg azt az én Ilonám férjét, a gróf Batthiányit? — Hát azért, hodj az ojságok az ő nevét edjütt emlitsék a gróféval.

— Vajon mi csábitotta el azt a Rosenberget oly nadjon, hodj meglötte Batthiányit? — Ilona szép szemei vadj az én szép oronyaim? Már erre nem todok felelni.

— Mi kölönség van Baden-Baden, és Buziás fürdő helyek között? — Az, hodj Baden-Badenben a komedia kezdödött, mely Buziáson mint tragédia végzödött.

A viszontlátás.

— Ah Vilma nagysám, csakhogy újra láthatom. Óh tudja-e, mily fájdalmas volt dobogó szivemnek vendégszerepelgetése. Ah, ezüst csengetésű hang, bankósuhogású szép öltözék, rózsaszín ajkak, gyémántnál is drágább szemek, hókelek...

— Itt van, Géza, de sokszor gondoltam önre is, midőn nem tapsoltak ki, virágcsokrot, koszorút nem dobtak elélem...

— Imádott Vilmám, végtelen boldog vagyok, óh hadd repüljek szerető keblére...

— Hohó! Halt oram! A válthuját, mit az őj kobáthért adott, ódj sem thodja beváltani, tehát hodj khünjebben repülje megát Vilmája kebelére, megkhönitjük rokjától, melynek súlyát még a rajta fekvő összeg is nehezíti.

ŐSKORI LELET.

LEGO. NOSCO. P.
E. MARE.
LEGET C. — SAL. T.

K—y Gy—a. (Csurgó.) Szerkesztőségünk ujabbán egy udonatuj papirkosárral látatott el; felhivjuk réá figyelmét. — L—l S—r (Budapest.) Látogasson meg bennünket. — Judenfrend. Üdv! Másorra se feledkezzék meg. — Maczesz. Közlebről megtesszük a kellő intézkedéseket. Csak egy kis türelemre kérjük. Nagy elfoglaltatás; legfeljebb ez okolható, ha késik valami. Üdvözetünket. — J—sz V—e. (Budapest.) Az épületes históriát a zsidóknál vásárló gojok épülésére jövő számban bemutatjuk. Apróbb dolgokat is szivesen fogadunk, csak tessék beküldeni. — B—a K—ly. (Laskó.) A zsidó lódoctor és zugtanító zsidóságait kísérd figyelemmel, már rég várnak a „Füstölés”-re. — Tasnád. Jól ismerjük a csalót, ki csakugyan méltó a „csalók csalója” elnevezésre. Közlebről be fogjuk mutatni olvasóinknak a maga teljes valóságában. — „Szekunda” Megérdemel hetet érette! Babér után nyul s — szekundát fog. — T—k J—e. Bonczkés és írói toll! Jobb, ha ön az előbbi mellett marad. — Tataháza. Mi nem vagyunk sem szélbialiak, sem kormánypartiak, hanem a zsidó gázságok ostromlói! — Több kéziratról s levélről jövőre.

Főmunkatárs: K É N K Ö.